

Dámy a pánové, vážení hosté,

v letošním roce si připomínáme 80. výročí konce druhé světové války na evropském kontinentu, a tedy i v Praze. A na tomto místě, v ulici Obětí 6. května, která se dříve jmenovala Úsobská, také surový masakr civilního obyvatelstva. Ano, právě zde, v této ulici, v okolních domech, ještě 6. května vraždili esesáci.

Připomeňme si, že na konci v dubnu a na začátku května 1945 už bylo jasné, že válka nebude mít dlouhého trvání, obyvatelé Prahy vycházeli do ulic, likvidovali dvojjazyčné česko-německé nápisy, stavěli barikády a vzdorovali nacistům, kteří měli rozkaz udržet se v Praze co nejdéle. Čím více bylo jasné, že se konec války blíží, tím více vzrůstala agresivita nacistů, kteří začali s vražděním i zcela nezúčastněných obyvatel čtvrtí, které předtím obsadili, nebo v jejichž okolí působili.

Ve večerních hodinách se vydalo několik, podle očitých svědků podnapilých, příslušníků vojsk Waffen-SS z nedaleké školy Za Zelenou liškou, která sloužila jako kasárna, do dvou vchodů zdejšího pavlačového domu. Jeho obyvatelé se před nimi rozhodli ukrýt do sklepa v domnění, že tak budou v bezpečí. Byli však brzy objeveni a přímo ve sklepě většinu z nich esesáci postříleli. Protože sklepy jsou v celém tomto domě průchozí, v krátké době se nacistům podařilo nalézt i

druhou skupinu obyvatel, tu vyvedli na zahradu domu, kde je také okamžitě postříleli a přitom, stejně jako v předchozím případě ve sklepě, nebrali žádné ohledy, takže vraždili i děti (nejmladšímu byly 3 roky), těhotné ženy, staré lidi, celé rodiny... Několik osob tento útok přežilo, ale byli trvale zmrzačeni.

Takto bylo v Úsobské ulici 6. května 1945 brutálním způsobem zavražděno 35 neozbrojených civilistů z domu číslo 553, a 16 z domu číslo 554.

Vůdce Třetí říše byl v té době po smrti, na konci dubna spáchal ve svém podzemním bunkru v Berlíně sebevraždu. Do Prahy přicházelo jaro a s ním i naděje na svobodný a mírový život, a zde, v této ulici esesáci vraždili nevinné civilisty.

Do dodat? Pachatelé tohoto masakru nebyli nikdy dopadeni, a proto ani souzeni.

Vážení přítomní, před osmdesáti lety skončil surový válečný konflikt, který tehdy zachvátil prakticky celý svět a přinesl neuvěřitelné utrpení milionům, nejen vojákům na frontách, ale i civilistům. Dnes máme takřka za humny válečný konflikt vyvolaný agresí Ruska proti Ukrajině. Také v něm umírají lidé. Proč? Pro mocenské ambice jednoho politika, který nostalgicky vzpomíná na bývalý Sovětský svaz, který je lhostejný k utrpení mužů, žen a dokonce i dětí. Věřím, že se v tomto případě nenaplní nejhorší scénář, podle něhož mírem získá

ruský prezident nejen Krymský poloostrov, ale také všechny části Ukrajiny, které se mu dosud podařilo obsadit. Říká se, že s jídlem roste chuť. Západní mocnosti před druhou světovou válkou Hitlerovým požadavkům také vyšly vstříc v naději, že mu anšlus Rakouska a obsazení větší části Československa bude stačit. Jak to skončilo, dobře víme.

Touha po světovládě, ovládání lidí, diktování vlastní vůle jiným, prosazování vlastních sobeckých cílů silou, to je politická veteš, která nepatří do 21. století. Jsem rád, že představitelé naprosté většiny států Evropské unie to velmi dobře chápou.

Dámy a pánové, děkuji vám za pozornost.